

OVERWEGING HET STEIGER
Zondag 1 juli 2018, 13de zondag door het jaar B
Voorganger: Magda Verheijen

Lezingen: Wijsheid 1, 13-15. 2, 23-24 / 2 Kor. 8, 7.9. 13-15 / Marc. 5, 21-43

Beste mensen hier bijeen,

“Er is bijna geen beginnen aan...” Dat verzucht je wanneer je aan een klus moet beginnen waar je tegenop ziet. Toen mijn moeder was overleden zeiden we het, tijdens het opruimen van haar woning, geregeld tegen elkaar: “Er is bijna geen beginnen aan...”

En dat had meer met de emoties te maken dan met het opruimen zelf. Je komt dingen tegen die zo persoonlijk zijn, dat je het gênant vindt om erover te beslissen; of dingen die herinneringen oproepen en dat deel je dan weer met elkaar....

Je verzucht het ook als er weer, voor de zoveelste keer, een beroep op je wordt gedaan: of je iets wil doen voor een goed doel, of je iets wilt doen voor de kerk, of je ...etc. etc.

Vanmorgen is er ook bijna geen beginnen aan: de lezingen brengen ons in verwarring, roepen van alles op, en hoe is daar nu iets zinnigs van te maken? Want leven wij al niet van dag tot dag in verwarring, in een wereld die volop in beweging is, met grote natuurrampen, enorme ongelijkheid tussen arm en rijk en dictatoriale en helaas ook incompetent leiders?

Angst regeert, overal. Een schrale troost: dit is van alle tijden. De 1ste lezing is uit het Boek Wijsheid: dit is geschreven voor de jonge Joden in de diaspora. Logisch (denken wij) dat zij, emigranten, zich daar aanpasten, aan, bijvoorbeeld de Griekse cultuur en dat zij mede daardoor de wetten, de Thora, verwaarloosden.

Deze Joden werden dus stevig aangespoord om vooral gerechtigheid na te leven. Daarbij werd hun geschetst hoe goed de schepping van origine was en wat hen dus toekwam. Een goed, onvergankelijk leven.

Als schrikbeeld werden de “goddelozen” afgebeeld; zij leefden verkeerd, zij waren vol van materialisme en ontkenden het leven na de dood. Zo sloten zij een pact met de duivel, om het zo maar eens te zeggen. Zo kwam het kwaad, de dood , in de wereld die oorspronkelijk goed was.

En daar zitten we middenin de actualiteit. Er is niet veel veranderd sindsdien. Zeker, mensen, ook gelovige mensen, proberen zich te houden aan de goede

wetten, de Tien Woorden, het fatsoen en de liefde tot elkaar, maar in deze hedonistische maatschappij valt dat niet mee. “Er is bijna geen beginnen aan...”

Soms echter ervaar je een glimp van hoe het KAN zijn. Die buurman met die enge honden, die trouw (en gratis) iedere week iemand van en naar de supermarkt brengt; de stille vrijwilliger die, zonder daar de nadruk op te leggen, elke week achter de balie van het ziekenhuis zit, de spreekwoordelijke pan soep die van de ene deur naar de andere gaat....

Kijk om je heen, want ook vanmiddag staan er weer mensen bij het detentiecentrum; ze komen niet binnen, men ziet ze liever gaan dan komen, maar ze geven een duidelijk signaal af. Keer op keer.

Zo kwam er ook, eens, uiteindelijk, een einde aan de slavernij. Officieel bestaat het niet meer; is het wereldwijd verboden. Maar we hoeven er niet zelf prat op te gaan. Het is niet onze eigen verdienste...

Zoals de mensen in Korinthië werden opgeroepen om naast de ander te staan, en goed uit hun ogen te kijken om te zien wat ze aan het doen zijn en voor wie, zo worden wij vandaag door Paulus opgeroepen om ook naast de ander te gaan staan. En dat alsjeblieft niet vanuit een hoogmoed en arrogantie die kwaad in zich draagt. Paulus heeft het over evenwicht. Het gaat heen en weer, naargelang nodig is. Dat vergt, zeker bij ons, die menen goed te zijn voor een ander, een heel andere innerlijke houding.

Wij zijn niet de zogenaamde beschaafde burgers die slavernij verachten; wij zijn zelf ook slaven. En daar zijn we zelf debet aan.

Wij ketenen nog altijd mensen vast, in ketenen van armoede en ongerechtigheid. We zijn, soms onbewust, slaaf van de consumptieve maatschappij, we willen meedoen, we willen veel bezitten. Dieper nog zit in ons een superioriteitsgevoel verscholen. Hoe lastig is dat om te erkennen. Te erkennen dat ook wij geketend zijn, door eigen toedoen....

Maar er is, altijd weer, de mogelijkheid om te veranderen. Altijd weer de mogelijkheid om dingen in te zien, om te kiezen voor elkaar en niet voor onszelf.

In het evangelie van vandaag klinken twee verhalen die gaan over het leven dat ons gegeven kan worden. Radeloosheid, van Jairus, die zich uit alle macht inzet voor zijn dochtertje; radeloosheid van de vrouw die al jaren in de marge van de samenleving was geduwd; ze duurden niet langer voort. Jezus bekommert zich

om beide mensen. Deze genezing en opwekking laten zien dat de Bijbelse droom van een wereld zonder lijden en dood uit kan komen.

Wij worden uitgenodigd om elkaar nabij te zijn. Om door onze inzet lijden en verdriet in deze wereld te verminderen. En vandaag leggen de Schriften ons voor: ***Er is wel beginnen aan...***

Amen.